

Ha mort en Manel Bars

Atracaments Dimecres dia 22, al vespre, un individu va entrar en diversos locals d'Olot amb una escopeta de canons retallats i una bossa d'emboïcar pèrils al cap. Primer va atracar l'empresa Castanyer, d'on aconseguí unes 10.000 ptes. Tot seguit va intentar robar els diners de Cristalleries Brumat, i un cop va comprovar que no n'hi havia va demanar als empleats de l'empresa si li volien comprar l'escopeta. Tot seguit, sense èxit en la venda, va adreçar-se a la Farmàcia Faja, on va tornar a aconseguir unes 10.000 ptes. El mateix dia dues noies van atracar la sucursal de Banca Catalana de Sant Feliu de Pallerols i apunyalaren el director de l'entitat bancària, que va resultar ferit. Dijous i dilluns passat foren detingudes dues noies, M.C.F. i E.V., com a presumptes autores de l'atracament. Finalment, divendres passat un home que encara no ha estat localitzat va entrar a la botiga de queviures Can Roura de Besalú, a cara descoberta, i els va atracar amenaçant-los amb una escopeta de canons retallats.

Quatre detencions Dijous, a dos quarts d'1 de la matinada, la Policia Municipal d'Olot va detenir tres joves que intentaven robar en la carnisseria Ventulà, després que uns veïns van sentir sorolls. Encara en el lloc dels fets, quan intentaven esbotzar la porta de l'establiment foren detinguts D.C.M., J.C.G.A. i A.L. M.C. Dissabte a la tarda el veí de Montagut D.C.M. va ésser ingressat a la presó de Figueres per ordre del titular del jutjat d'Olot, ja que se'l suposa responsable d'altres robatoris perpetrats a Olot aquestes darreres setmanes. Els altres dos detinguts foren alliberats després de passar dues nits retinguts per la Policia Municipal. Per altra banda dimecres passat, 22 de gener, va ésser detingut Mohamed A. per presumpta amenaça a un veí d'Olot. Els fets van passar al Bar Allen després d'una discussió entre els dos clients.

Manel Bars i Casamitjana, escriptor i col·laborador de diversos mitjans de comunicació, va morir diumenge, als 69 anys, a conseqüència d'un infart mentre pujava a peu al santuari de la Salut. Manel Bars va néixer i residia a Sant Feliu de Pallerols, des d'on havia anat redactant les seves habituals columnes d'opinió primerament per al Diari de Girona i després per al Punt, on va veure publicat el seu darrer article el maig de l'any passat. També fou articulista del desaparegut setmanari "Olot - Misión" i membre destacat de la junta directiva del Casino Olotí.

Quant a la seva vessant literària, Manel Bars va escriure "El pan y el fango" recollint les experiències viscudes quan es va allistar a la División Azul. L'obra, publicada a principis dels anys 60, va ésser guardonada amb el premi "Olot - Misión". El 1987 va guanyar un dels guardons dels Premis Ciutat d'Olot amb "El meravellós viatge de Gra de Fajol".

Manel Bars havia estat industrial del ram de la fusteria, però era més popular com a infatigable excursionista i per una completíssima biblioteca acumulada al llarg de molts anys de lectura. Un dels seus fills, Lluís, havia estat Alcalde independent de Sant Feliu. A l'enterrament de Bars, celebrat dilluns, hi van assistir més de cinc-centes persones.

Manel Bars

Manel Grau va morir la setmana passada a Barcelona

L'historiador Manel Grau i Montserrat va morir el passat dia 21 de gener a Barcelona a l'edat de 63 anys. Grau havia estat molt vinculat a La Garrotxa: durant una llarga temporada va patrocinar un dels Premis Ciutat d'Olot (el Vidal i Forga), i sovintejava com a conferenciant en els actes culturals que s'organitzaven a la comarca. Especialitzat en la història de la influència jueva, és l'autor de "Los judíos y la nobleza del antiguo condado de Besalú, s. XIV", "Aportacions

documentals sobre la comunitat jueva a Camprodon, segles XIII - XIV", "El fossar dels jueus (Besalú, segle XIV)", "La comunitat hebraica d'Olot, segle XIV" i "Els Montpeller (1310 - 1345)", publicats als Annals del Patronat d'Estudis Històrics d'Olot i comarca. Manel Grau era catedràtic d'Història a la Universitat de Barcelona. La seva tesi doctoral fou precisament un extens treball sobre els jueus i la seva relació amb el comtat de Besalú.

La llista

· JOAN BARRIL

Cada any el ciutadà comú espera el resultat de la grossa. Un cop a la vida el quinto espera el destí que li ha tocat. I un cop cada quatre anys el diputat espera la decisió dels seus secretaris d'organització per saber de què treballarà els propers quatre anys. Algú hauria de plasmar en alguna pintura l'angoixa del candidat en el moment de la seva suprema ubicació a la llista, una cosa com aquella del pintor Sorolla titulada "Y aún dicen que el pescado es caro" i que en el cas del candidat podria ser "I encara diuen que els polítics viuen bé".

Malgrat que ara està de moda parlar malament dels polítics s'hauria de reflexionar més en aquesta feina eminentment voluntària que porta algun dels nostres veïns a renunciar a una nòmina segura, a caps de setmana i a viure sense males cares, a canvi de fer de diputat. Els denominats "aparells" dels partits no acaben de prestigiar la figura del diputat de comarques. Tampoc la premsa barcelonina no té cura d'aquesta figura. El nostre Parlament no dóna gaires possibilitats a les vocacions i al lluïment, per això la premsa ignora els diputats anònims i es limita a cobrir d'esma les

paraules del president i les intervencions rituals dels portaveus. Però la feina del diputat de comarques no es nota mai al ple sinó a les comissions i, millor encara, als passadissos. Molts dels problemes considerats locals acaben resolent-se en una conversa informal del diputat i del conseller de tom agafats de braç i passejant per les sales de la Ciutadella. Després d'aquesta feina, no en queda constància, dels protagonistes. Però algú l'ha feta i l'ha moguda en la petita grandesa del quasi - anònim.

I aleshores arriben les llistes i els diputats bregadors veuen que poden deixar de ser-ho per una simple qüestió de compromisos i de restes. És un motiu suficient per revisar la llei electoral i pensar en les llistes obertes, aquelles el resultat de les quals no depèn de caure en gràcia al secretari d'organització sinó del reconeixement dels ciutadans que saben perfectament quin és el seu diputat i què és el que ha fet per ells. De no fer-ho així s'acabaran les vocacions polítiques i els diputats que aguantin esmerçaran més energies a buscar bons padrins al si dels partits que no pas a buscar solucions als problemes de la seva gent.